

Jak jsem si ochočil draka

Bylo to strašné.

Od rána svítilo slunce, nebe modré, sem tam drobný bílý obláček, slabounký vánek čechral větve stromů na naší zahradě a holky zlobily. Že chtějí ven. Adélka si pořád nosila boty, podávala mi je a říkala: *Boty*. Mladší Marcelka si u botníku nazouvala boty sama, jak už to umějí, nebo spíš neumějí děti, kterým do tří let chybí ještě pár měsíců. Adélce jsem boty bral a vracel je do botníku, Marcelku jsem nechal, ať se snaží, pak přišla znovu Adélka a tak pořád dokola, až jsem nakonec kapituloval, když jsem šel Adélčiny boty vrátit a Marcelka už tam stála, boty nazuté, tkaničky různě propletené a zastrkané do bot, připravená k odchodu.

Ale jen tady, na dvorku, na zahradu nesmíte, dávejte na sebe pozor, nikam nelezte, nic ze země nejzte, nespádněte, chodte pomalu a buďte opatrné, kladl jsem jim na srdce, když jsem je pouštěl ven. A byl jsem vlastně rád, že budu mít chvíli čas na vlastní práci a nikdo mě nebude rušit.

Vzpomněl jsem si na ně asi za hodinu, možná skoro za dvě, a vyběhl jsem ven, zkontrolovat je. Jenže na dvorku nebyly. Ani na zahradě jsem je neviděl. Proběhl jsem ji celou skrz naskrz, není moc velká, ale nic. Až potom, potom jsem to uviděl.

Bylo to strašné.

Myslel jsem, že se zblázním. Že se musím zabít. Udělat něco menšího nemá smysl, říkal jsem si. Ale pak jsem se rozhodl zabít jeho. Jenže jak? Možná jsem se doopravdy trochu zbláznil, když jsem utekl pryč, rozhodnutý, že ho najdu a zabiju. Klidně jen vlastníma rukama. Jenže na mně bylo poznat, že nejsem v pořádku, tak mě chytili a odvezli do nemocnice. Na psychiatrii, kam jinam. *Je to drak, je to jeho přirozenost, nemůžete ho za to trestat!* Vysvětlovali mi. Já ho ale nechtěl potrestat, já ho chtěl zabít. Tak do mě cpali tlumící prášky a tlumící kecy o tom, že draci jsou prostě takoví. A že to byla moje chyba, nechat

děti jen tak na zahradě. A že prý mám právo na pomoc, abych se s tím vyrovnal, tak mě tam drželi a čekali, až se s tím vyrovnám. Nevím, jak dlouho to trvalo, protože jsem často jen ležel v posteli a zíral do stropu, nebo z okna, a nemyslel na nic. Jen na to, že ho musím zabít. Někdy jsem si už ani nevzpomněl, proč to musím udělat, a někdy jsem už ani nevěděl, koho chci zabít.

Nebojte se ho, už je to lepší, slyšel jsem jednou za dveřmi. Všechno jsem vnímal a bylo mi těžko. Nejspíš vysadili tlumící léky. Přivedli za mnou dva policisty, kteří si rozložili svoje věci na stolek, posadili mě na postel a chlápek v bílém plášti se postavil stranou. Poznával jsem ho. Aspoň podle pláště, obličej ne. Policisté se vyptávali, jak se to stalo, jak je možné, že tam byly samy, jestli si uvědomuju, co jsem zavinil, jestli vím, že nás s manželkou rozvedli, jestli mám něco v plánu, jestli chápu, že tomu pak už nešlo zabránit, a tak dál. Ani jsem pořádně nad jejich otázkami nepřemýšlel. V jednu chvíli se mi dokonce zdálo, že slyším Marcelku, jak se směje. Ohlédl jsem se, ale byl to ten chlap v bílém plášti. Listoval ve svých papírech. *Copak? Zeptal se mě. Máte chuť mě zabít?*

Ne, zalhal jsem. Ale možná to byla pravda. Chuť, tu jsem k tomu opravdu neměl.

Policisté se sbalili a odešli, že jim to stačí, že mají všechno, co potřebovali. *Co máte v plánu?* Zeptal se chlap v bílém plášti. Pokrčil jsem rameny. To, co jsem měl v hlavě, hluboko v hlavě, to nebyl plán. To byla potřeba, neodbytná nutnost. A mluvit jsem o tom nechtěl, s ním už vůbec ne. *Kam půjdete?* Ptal se dál. A prozradil mi, že domů už se nevrátím, protože v rozsudku o rozvodu mám zákaz se k tomu domu, kde jsem bydlel – takhle přesně to řekl – i jen přiblížit.

To nevdí, řekl jsem. A on znejistěl. Dosud se tvářil málem přívětivě, jako by mě každou chvíli chtěl propustit, ale teď mu pojednou vlídnost z tváře zmizela. *Nevdí?!* Podivil se. Ale mně to bylo jedno. *Nevdí,* zopakoval jsem. *Nebo co mám dělat? Mám se tam jít vloupat? Na to seru.*

A on se usmál. *Aha,* řekl. A byl znovu přátelský, jako předtím. Ještě mi vysvětlil, že mě čeká soud, a zeptal se mě, jestli chci domů. *Teda domů ne,*

znovu se zasmál. *To mi jen tak ujelo, sorry*, podíval se na mě jako malý rošťák, skoro spiklenecky, jako na kamaráda. Ale hned ten pocit zaplašil. *Je to jenom na vás*, řekl opět s vážnou tváří. *Když budete mít rozum, bude všechno v pohodě. Časem. Ale pokud rozum mít nebudete...* nedopověděl, ale z tónu jeho řeči a z výrazu jeho tváře bylo zřejmé, že kdybych neměl ten správný rozum, čeká mě krušná budoucnost. S tím jsem ale počítal. Jaká jiná budoucnost mě mohla čekat, teď, po tom, co se stalo?

Budu mít rozum, řekl jsem.

No skvělé! Vykřikl a málem i zatleskal. *Já věděl, že to nemá cenu!*

Co?! Divil jsem se. Ale on jen mávl rukou.

Chtěli jsme vám trošku vypreparovat mozek, abyste se srovnal, řekl, jako by mluvil o tom, co bude k obědu. *Ale neudělali jsme to*, zašklebil se na mě. Ne, nebyla to omluva, byla v tom hrdost. A hleděl na mě tak pronikavě, že jsem nakonec pochopil.

Děkuju, řekl jsem. Bylo to správně. Přikývl, jako že není zač, a odešel.

Bylo to strašné.

Mně se po těch lécích, po tom zamčeném pokoji a po té posteli, i po tom bílém stropě a po výhledu zamřížovaným oknem stýskalo. Rozhodl jsem se, že zapomenu. Ale první obchod, do kterého jsem vstoupil, byl Army-shop. Vyběhl jsem ven stejně rychle, jako jsem tam vešel, a rozhodl se doopravdy zapomenout. Pak jsem ale venku zaslechl dětský smích - a kdybych nezavřel oči, byl bych se snad vrhl na prvního člověka, který by šel kolem, a uškrtil bych ho. Takhle jsem jen zuřivě tiskl pěsti, až se mi nehty zarývaly do kůže. Bolelo to, ale pomohlo to. Jsem teď asi trošku blázen, tak se s tím musím naučit žít, vysvětloval jsem si to. A uložil jsem si nezapomínat na to, že jsem trošku blázen. A hlídat se. Abych někomu neublížil. Třeba tomu drakovi. I když ten by si to rozhodně zasloužil...

Ubytoval jsem se na hotelu. Peníze jsem měl. Vyrovnaní při takových rozvodech teď platí za manželky stát, jako kompenzaci za tisíce let genderové diskriminace, kdy se ženy musely chovat žensky. Byl to jen zlomek ceny našeho domu, ale nemusel jsem taky dostat nic, takže jsem byl ještě rád. U soudu jsem neměl advokáta. Tolik peněz to zase nebylo, abych si mohl

dovolit je takhle vyhodit. Jenže od soudu jsem advokáta nedostal proto, že peníze prý mám. Draka zastupoval jakýsi vousatý chlap se zlatými brýlemi. Mluvil hezky, plynule, srozumitelně a citlivě, takže ho paní soudkyně poslouchala se zaujetím. Pak se obrátila na mě, jestli k tomu chci něco říct. Řekl jsem, že mi ten drak sežral děti a že je to strašný.

Slyšel jste obhajobu? Zeptala se mě paní soudkyně. Přikývl jsem, že ano. *A chcete něco dodat, nebo nemáte žádné námítky?* Vyzvala mě opět. Tak jsem odpověděl, že to byly kecy a že je mi z toho špatně a že ten drak je zrůda. Paní soudkyně se narovнала, vlasy na hlavě se jí maličko naježily a zasyčela, že i když jsem poškozený, nedává mi to právo opovrhovat druhými a urážet je. *Nikoho neurážím,* řekl jsem.

Urážíte! Řekla ona.

A koho? Zeptal jsem se.

Pana obhájce, draka, mě... vypočítávala na prstech. *Je vám to snad málo?!*

Ne, vzdychl jsem.

Nebudte drzý! Napomenula mě a hlas jí přitom přeskočil. A dala do zápisu, že k obhajobě nemám žádné námítky. A že souhlasím s jejími závěry, dala ještě dopsat a podívala se na mě bojovně, jestli mám něco proti.

Drak dostal pokutu. Pokuty za draky platí ministerstvo pro přírodní a jiné živly z kapitoly „náhrady škodných událostí“, a platí se tomu samému ministerstvu do kapitoly „mimořádné a jiné příjmy“. A já? Já dostal podmínku. Za to, že jsem prý zanedbal svoje zákonné povinnosti, spočívající v povinnosti dávat na děti dostatečný pozor. Nedával jsem dostatečný pozor, protože kdybych dával dostatečný pozor, nemohlo se stát, co se stalo. Drak totiž na dospělé lidi neútočí, jen na děti, to ví každý, a kdybych byl na zahradě s nimi, letěl by jinam a nic by se nestalo, uzavřel soud.

Bylo to strašné.

Díval jsem se na hotelu z okna a nevěděl, koho mám víc nenávidět. Snad jedině sebe, to bych si mohl dovolit. A dostal bych se pak zpátky do zamčeného pokoje, zíral bych na strop a cítil klid a prázdno. Stýskalo se mi po tom, jelikož jsem byl plný zášti. A zlosti, že nemůžu nic dělat. Bezmoc je to nejhorší, co vás může potkat. K domu, co býval náš, se už nesmím ani přiblížit,

dokonce ani ke své ženě nesmím, abych se jí zeptal, jak se cítí a jestli mě má ještě ráda, když jsem zavinil tak strašnou věc. Kdo ví, co teď ví, přemítal jsem. Od policistů, od soudu, od kamarádek, od psychiatra... Kdybych na zahradu přišel včas, mohl jsem na draka zaútočit já, to se smí. Možná bych vyhrál já, možná by vyhrál on, to není jisté, ale jistě bych teď nestál bezmocně za hotelovým oknem, nepotil se, neskřípal zuby a neutíral si slzy.

Z psychiatrie mě vyhodili. Blázen prý nikdy nepřizná, že je blázen. Asi měli pravdu. Moje zoufalá bezmoc se tím však ještě prohloubila. Nemohl jsem nic. Ani právo na pomoc, abych se s tím vyrovnal, už jsem neměl. Už mi prý pomohli dostatečně – a jestli to nestačilo, tak si musím poradit sám. *No právě!* Smlouval jsem. *Já mám právě strach, abych něco neprovedl. Kdybyste byl nemocný, strach byste neměl, vysvětlil mi ten chlap v bílém plášti. Takže opatrně, protože jako zdravý a za svoje činy plně zodpovídáte.*

Odešel jsem tedy s pocitem zodpovědnosti. A bezmoci. Zodpovědné bezmoci. Jde to vůbec, být zodpovědně bezmocný? Ptal jsem se sám sebe. A jde to vůbec, ptát se sám sebe na takové věci? Na tak složité věci?! Dostal jsem strach, že chci sám sebe zničit; že chci, abych se zbláznil. A takové hloupé otázky jsem si zakázal. Nekompromisně. Tak, že když jsem se ocitl na kraji lesa, neptal jsem se sám sebe, kam jdu, a šel jsem. Viděl jsem výstražné cedulky a nápisy, ale dělal jsem, že je nevidím. Jakoby nic jsem kráčel lesem a neotravoval jsem se otázkami, kam jdu, co tam chci dělat a jestli ho chci zabít. A nebo, jak ho chci zabít, když nemám žádnou zbraň. Ani nevím, proč jsem měl strach, že se zblázním, když bych potom směl tam, kam jsem chtěl jít – do zamčeného pokoje se bílým stropem a zamřížovaným oknem. Nevím. Ale neptal jsem se, proč se nechci zbláznit, když bych z toho měl mít radost. Šetřil jsem se takových hloupých otázek a šlapal lesem, až jsem dospěl k zábranám, které jsem nemohl přehlédnout. Stály v cestě a nešlo je obejít. Pokračoval jsem chvíli podél nich. Potkal jsem skupinku smějících se lidí, kteří stáli s kamerami a fotoaparáty na místě, odkud bylo vidět jeskyni, kam drak chodil spát. Někdy. Měl takových jeskyní víc. Ti lidé se mě nejdřív polekali, ale když poznali, že nejsem hlídač ani policista, smáli se i na mě. Já se na ně ovšem nesmál, jen jsem je minul a pokračoval v cestě, tak za mnou cosi pokřikovali,

nadávali a házeli po mně šišky. A znovu se smáli, když mě jedna trefila. Veselí lidičkové. Jenže já měl úplně jinou náladu.

V jeskyni bylo zima, šero a příšerný smrad. Příšerný. Ale už jsem tam byl, tak jsem šel dál. Tma houstla, puch byl stále dusivější, ale já pokračoval do podzemí, do nitra jeskyně, kde na mě čekal drak. Nečekal, ale byl tam. Podle zápachu jich tam mělo být snad deset, ale byl jeden. Krčil se v koutě, jako by měl strach on ze mě. Nejspíš poznal, na co myslím. Jakmile jsem však udělal další krok, naježil se a začal vrčet. Nebo prskat, nebo co to dělal. Nebyl o moc vyšší než já, ale delší ano. Velké oči, obrovská tlama plná zubů, drápy jako medvěd, zamával křídly a natáhl se do výšky, takže byl chvíli skoro dvakrát takový jako já. A smrděl jako hejno tchořů.

Já se posadil na skálu, vzal jsem do ruky pár kamínků a prohlížel si je. Jako by tam nebyl.

Spustil se zpátky na zem a svěsil křídla. Prohlížel si mě. Vzpomněl jsem si, že mám na zádech batoh plný klobás. Nevěděl jsem, na co je s sebou беру. Bylo mi to jedno, když jsem je kupoval, ale teď se hodily.

Chceš? Jednu jsem mu hodil.

Očichal ji, znovu se na mě podíval, pak na klobásu, pak na mě, pak na... Pak najednou udělal prudký pohyb hlavou a klobása byla pryč. Nejspíš ji rovnou spolknul.

To musíš kousat, ať si pochutnáš, ukázal jsem mu, jak se to dělá. Ukousl jsem si, dlouho a názorně žvýkal, aby poznal, co dělám, a pak teprve jsem polkl.

Hlasitě a nápadně, aby poznal, co dělám. A hodil jsem mu další klobásu.

Zvedl ji stejně prudce jako předtím, pak ji ale převaloval v hubě, jak se pokoušel ten nicotný kousek masa rozkousat ve svých obřích zubech. Usmíval jsem se, když jsem ho viděl, jak se snaží, ale pak jsem si vzpomněl na holky, na Adélku s Marcelkou, a udělalo se mi strašlivě špatně. Mohlo to být i tím smradem, nevím, ale hodil jsem mu celý batoh, hlavu jsem držel v dlaních a dýchal zhluboka a myslel na to, že ho nemůžu zabít. Nejen proto, že nesmím, ale i proto, že ho zabít nedokážu. Jen tak, holýma rukama.

Pomohlo to. Když vyžral celý batoh a přestal mlaskat, uklidnil jsem se. Přilezl blíž a koukal na mě. Skoro jako pes. Možná se mi to jen zdálo, ale díval jsem

se na něj jako na psa. Bylo mi jedno, jestli mi ublíží. Vstal jsem a přistoupil k němu. Koukal pořád stejně. Položil jsem mu dlaň na hlavu. Držel. Vlezl jsem mu na záda a posadil se. On se přizvedl, zamával křídly a vznesl se nad zem – i se mnou!

Bylo to nádherné.

Vlastně hned, když jsem na něj poprvé usedl, jsme spolu vyletěli ven. Unesl mě bez problémů. Vznášeli jsme se vysoko nad lesem, pak nad městem, potom jsme klesali níž, potom zase výš – a já najednou cítil, že ho řídím. Prostě letěl tak, jak jsem chtěl já. Jak jsem se nakláněl, jak jsem do něj tlačil nebo tahal rukama, nebo jak jsem si přál, nevím. Ale fungovalo to. A v tu chvíli mě cosi napadlo. Nebo, nevím, možná mě to napadlo už dřív a já to před sebou jen tajil, abych to nezavrhl, abych se nad tím nezamyslel, aby mi to rozum nerozmluvil. Nevím. Ale vím, že v tu chvíli jsem úplně jasně věděl, co udělám. Vlastně co uděláme!

A byl to nádherný pocit.

Čekali jsme v křoví před domem se zamřížovanými okny. Díval se na mě pořád jako pes. Jako pes, který neví, co se bude dít, ale který se na to těší. Já hleděl do oken. Do těch bez mříží. A uviděl jsem ho. Teď už jsem poznal i jeho obličej, nejen bílý plášť.

Sežer ho! Řekl jsem drakovi a ukázal tam.

Koukal nechápavě. Strčil jsem si do pusy ruku a začal žvýkat. Tak silně, že jsem se kousl, ale žvýkal jsem dál. Tak dlouho a tak názorně, aby pochopil. Poté jsem znovu ukázal do toho okna.

Běž! *A sežer ho!* Zopakoval jsem. A řekl jsem to nejspíš dosti důrazně a naléhavě, neboť drak se náhle jaksi nahrbil, jakoby naježil – a vyrazil.

Díval jsem se, jak proletěl zavřeným oknem, jak se tam krátce míhaly stíny a pak to ustalo a byl klid. Trvalo zhruba deset minut, než drak vyletěl ven a vrátil se ke mně. To se ale ve všech oknech svítilo a klidně už ten dům se zamřížovanými okny rozhodně nepůsobil. Dokonce se chvíli poté, co drak vyletěl ven, v tom okně objevila cizí hlava a něco křičela. Mně to ale bylo jedno. Neposlouchal jsem, jako jsem se nedíval drakovi na zakrvácenou tlamu. Bylo mi to jedno. Rychle jsem naskočil a odletěli jsme.

Když se zbavíte bezmoci, je to opojné. Nádherně, neskutečně opojné. Najednou vás nic nedusí, nic vám nedrtí ruce a nic po vás už nešlape jako po kusu špinavého hadru. Jenže se nejdřív musíte tím kusem špinavého hadru stát. Já se tak ovšem zatím necítil. Užival jsem si ten rozkošný pocit, kdy jsem se nemusel krčit a snášet všechno to šlapání. Nemusel jsem bezmocně polykat svoje námitky, že tohle snášet nechci, nemůžu a nebudu; námitky, které by tvrdě narazily a sklouzly na zem, jako bych je ani nevyslovil.

Když drak žral soudkyni, byl jsem u toho a díval jsem se. Šla venčit psa. Pes utekl včas, ona zůstala. A nechápavě zírala, když se na ni drak vrhl. Ani vykřiknout nestačila, tak neuvěřitelné jí to přišlo. Nevím, jak jsem se tvářil, když jsem se na to díval, ale možná jsem se usmíval. Ty ses zbláznil! Vyčetl jsem si, když jsem si uvědomil, že nekřičím a neutíkám ani pohledem. To víš teprve teď? Odpověděl jsem si. A bylo mi to jedno.

Drak byl ale plný a moc už se do něj nevešlo. Po chvíli zafuněl, zafrkal a odbelhal se od soudkyně. Odešli jsme spolu. Pěšky, jelikož se nemohl ani pořádně hýbat. Ještě jsem se ohlédl a viděl, že se její pes vrátil. Zdálo se mi, že ho tam slyším mlaskat, ale jistě to nevím, mohl to být jen přelud.

Vybral jsem cestu stranou, mezi křovinami a po polní cestě, abychom zbytečně nebudili pozornost. A možná i proto, že ta cesta vedla kolem domu, kde jsem dřív měl domov. A kde teď byla tma. Prošli jsme zahradou, draka jsem nechal za domem a zazvonil.

Nikdo neotevřel. Udělal jsem to tedy sám. Silou. Vypáčil jsem dveře, jinak bych se domů nedostal. Pak jsem se pro draka vrátil a pozval ho na návštěvu. Svalil se hned kus za dveřmi a chrápal. A páchnul, strašlivě páchnul. Mně to ale bylo jedno. Vzal jsem si v dětském pokoji papír a napsal tenhle svůj příběh o tom, jak jsem si ochočil draka, kterého jsem chtěl zabít.

Píšu, a zvenčí sem doléhá nějaký rachot. Mně je to ale jedno. Slyšel jsem i výzvu z tlampače, ať vyjdeme před dům a vzdáme se, ale kašlu na ně. Já jsem doma! A jestli mi někdo něco chce, ať přijde za mnou! Vlastně ani nevím, co mi chtějí. Co mě čeká. Ani, co bych si přál já sám. Aby se mi přišli omluvit? Aby

mi vrátili holky? Ne. Nejspíš čekám, až mi přijdou vysvětlit, že drak za nic nemůže, ale já že jsem měl mít rozum. A že jsem ho neměl. Možná uznají, že jsem se zbláznil. Možná, protože já si to nemyslím. Já myslím, že jsem konečně dostal rozum.

Venku se míhá kužel světla. Vidím kolem domu přecházet jakési postavy, auta přejíždějí sem a tam. A já se usmívám. Vlastně se těším, až přijdou a budou mi něco vysvětlovat. Jak? Jakými slovy to bude teď? Přemítám.

Dole se ozvalo dunivé bouchnutí. Zřejmě vyrazili dveře. Ty, co já vypáčil už předtím. Zbytečná práce, šklebím se. Určitě našli draka. S tím plným břichem ho potáhnou nejméně tři chlapi. Směju se, jak se s ním chudáci nadřou, ale co to? Co je to za rány? Oni tam snad střílí ze samopalů. Proč? Do čeho? Že by... Do draka? Zbláznili se? Vždyť je chráněný, vždyť za to nemůže, je to přece zvíře - a vedl ho blázen!

Slyším rychlé kroky, které za dveřmi strnuly. Zaslechnu jakési kovové cvaknutí, klika se pohnula. Až vejdou, zeptám se jich...